

Răscoala robilor sub conducerea lui Spartacus

Roma Antică era renumită prin sclavia clasică pe care o practica. Ea consta în exploatarea robilor pe plan de muncă cât și distractiv.

În secolul **I î.e.n.** se aduceau din Italia mulți robi, care erau învățați arta luptei în așa numite școli-închisori, devenind **gladiatori** pentru ca pe urmă să se lupte unii cu alții. Toate acestea erau pentru distrarea arisrocraților.

În anul **74 î.e.n.** în școala *Capua* gladiatorii se pregăteau de răscoală. Cîteva zeci din ei reușesc să scape. Acest grup era condus de **Spartacus** – un om deosebit de puternic, curajos și cu o minte foarte ageră. Ei s-au ascuns pe muntele *Vezeviu*.

În drumul lor ei jefuiau moșiile bogate și se înarmau, cu ei luînd și alți robi ce fugeau de la stăpîinii lor. Romanii au înconjurat locul refugiului, însă refugiații au reușit să-i înfrîngă. Vestea despre succesul lor a zburat ca vîntul. Din cei ce aderau la oastea lui Spartacus, el organizase detașamente, conducîndu-i în nordul Italiei cu dorința de-ai scoate din Italia pentru ca ei să se întoarcă la locurile natale. Romanii, afind despre întoarcerea lui Spartacus în țară fugeau din oastea faimoasă a Romei.

Eroul gladiator înainta cu armata sa prin luptele ce le purta cu romanii. Venind timpul să lupte cu Crassus în 71 î.e.n., gladiatorul a încercat să-l ucidă pe conducătorul lor. În toiul luptei Spartacus fiind atît de măcelărit, încît mai apoi corpul său nu putea fi găsit. Robii rămași au fost măcelăriți de oastea lui Pompeius, iar prizonierii rămași au fost răstigniți pe drumul ce ducea de la Capua la Roma.

Răscoala robilor în frunte cu Spartacus a servit un imbold pe robii din alte țări, dînd naștere la alte răscoale.

Rusnac Andrei